

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/173/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213219798
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2213219798.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holič a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Žižkova 11, IČO: 36 854 140, zastúpený splnomocnencom: HMG LEGAL s.r.o., so sídlom Bratislava, Červeňova 14, proti žalovanému: A. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Q. XXXX/XX, t.č. v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, zastúpený advokátom: JUDr. Peter Peružek, AK so sídlom Hlohovec, Podzámska 41/A, o zaplatenie sumy 6.364,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 11. októbra 2018, č.k. 7C/114/2015-212 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) ruší a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.723,91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.715,53 eur od 01.01.2011 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, keď vo výroku II. súd vo zvyšku konanie zastavil a vo výroku III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 7,02%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 1 ods. 1, 3, § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., § 708 ods. 1, 2, § 710, § 497 Obchodného zákonníka, § 879m Občianskeho zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 8, § 565, § 101, § 103, § 117 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 10c, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal za preukázané, že žalobca uzatvoril v rámci predmetu svojho podnikania so žalovaným dňa 17.05.2004 písomnú zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB pohoda. Zmluvné strany sa okrem iných dohodli, že banka sa zaväzuje na základe žiadosti majiteľa účtu vyhotoviť možnosť poskytnutia povoleného prečerpania k účtu. Pokiaľ budú splnené podmienky banky na poskytnutie povoleného prečerpania účtu uzatvorí banka s majiteľom účtu zmluvu o povolenom prečerpaní bežného účtu. K tomuto došlo dňa 04.07.2006 na základe písomnej zmluvy označenej ako „oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania“. Zo zmluvy je zrejmé, že žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky - úver formou povoleného prečerpania na bežnom účte vo výške 3.319,39 €, za podmienok že úver bude úročený úrokovou sadzbou vo výške 11,60 % ročne a s úrokmi z omeškania vo výške 15,00 % ročne, s tým, že tieto úrokové sadzby budú platné do doby, pokiaľ zmluvné strany nedohodnú inú sadzbu. Po podrobnom preskúmaní zmluvy a jej podmienok dospel súd k záveru, že táto obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon č. 40/1964 Zb. na vznik „platne uzatvorenej“ zmluvy predpokladá a nedostatky neboli zistené ani podľa ust. § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., pretože z listinných dôkazov je zrejmé, že spotrebiteľ/žalovaný najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy bol písomne informovaný o úverovom limite aj o ročnej úrokovej sadzbe

platnej od doby, keď bola zmluva uzatvorená, pretože uvedené náležitosti sú obsahom samotnej zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania. Ďalšími podmienkami t.j. poplatkami platnými od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkami, za ktorých môže byť zmenená ako aj o postupe a spôsobe jej zániku bol spotrebiteľ oboznámený v rámci všeobecných podmienok poskytnutia povoleného prečerpania a sadzovníka poplatkov banky. O tom, že žalovaný bol uvedenými podmienkami oboznámený svedčí aj jeho podanie - odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom nesporne uviedol, že obchodné podmienky banky prevzal, jeho námietky smerovali iba voči ich formálnym náležitostiam, ktoré však súd, vzhľadom na formu úveru, považoval za irelevantné. Na základe uvedených skutočností súd konštatoval, že vznik a trvanie záväzkovoprávneho vzťahu medzi stranami sporu bolo nesporne preukázané. Žalovaný v priebehu konania viackrát vzniesol námietku premlčania, tvrdiac, že žalobcove nároky v čase podania žaloby už boli premlčané. Žalovaný tvrdí, že žalobca po prvýkrát mohol žalovaného požiadať o splnenie dlhu dňa 02.08.2010 resp. dňa 02.09.2010 a nie až 31.12.2010. Podľa názoru žalovaného prvou objektívnou možnosťou vykonania práva a zároveň aj dňom začatia plynutia premlčacej doby je okamih kedy veriteľ mohol najskôr dlžníka o plnenie požiadať a nie až v deň kedy skutočne došlo ku splatnosti dlhu. Súd sa však v tomto smere stotožnil s názorom žalobcu vyjadrenom v podaní zo dňa 11.09.2018, pretože žalobca v čase keď žalovaný sa dostal do omeškania už musel postupovať podľa ust. § 879m OZ v spoji. s ust. § 53 ods. 8 zákona č. 40/1964 Zb., podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalovaný sám preukázal, že do omeškania so zaplatením splátky sa dostal v mesiaci august 2010, pretože od tej doby na jeho účte žiadna transakcia nebola vykonaná. Uvedené tvrdenie ohľadne omeškania žalovaného, nebolo medzi stranami sporné. Pokiaľ sa žalovaný so zaplatením splátky po prvýkrát dostal do omeškania v mesiaci august 2010, súd musel konštatovať, že veriteľ právo požiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátky mohol najskôr uplatniť po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením tejto splátky, teda v mesiaci november 2010. Súd v tomto smere z úradnej povinnosti skúmal podmienky vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pričom zistil, že táto bola vyhlásená spôsobom ako predpokladá ust. § 53 ods. 8 OZ, t.j., došlo k tomu po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky za súčasného upozornenia žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, t.j. ku dňu 31.12.2010. Súd zároveň zohľadnil čiastočné späťvzatie žaloby, ktoré sa týkalo nároku žalobcu na úroky z úveru po zosplatení úveru vo výške 1.105,26 € a vo výške 18,90 % ročne zo sumy 3.319,39 € od 13.09.2013 do zaplatenia a konanie v tejto časti zastavil. Bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky formou povoleného prečerpania. Žalovaný úver čerpal a zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené s úverom. Žalovaný si však zmluvne dohodnuté povinnosti riadne a včas neplnil. S plnením sa tak dostal do omeškania. Žalovaný nároky žalobcu spochybnil s tým, že žalobca si uplatňuje premlčané nároky zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky. Žalobca však uvedené tvrdenia vyvrátil a súd v rámci z úradnej povinnosti vykonanej kontroly taktiež nezistil neprijateľné podmienky, na základe ktorých by mohol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Tvrdenia žalovaného ohľadne neprijateľnosti obchodných podmienok pre ich formu boli taktiež vyvrátené, pretože právny úkon /zmluva/, vzhľadom na charakter úveru, je platný aj bez inkorporačnej doložky. Pretože v rámci súdneho prieskumu neboli zistené neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve a ani rozpor so zákonom, súd nároky žalobcu vyhodnotil ako dôvodné a nesporné a žalobe v rozsahu ako je to uvedené v I. výroku tohto rozsudku vyhovel. Súd zároveň konanie v časti zaplatenia úrokov z úveru po zosplatení zastavil, pretože žalobca žalobu v tejto časti zobral späť. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP, pretože žalobca mal v konaní čiastočný úspech, lebo časti jeho žaloby súd vyhovel. Žalovaný bol taktiež úspešný a to v časti, v ktorej súd konanie zastavil. Z uvedeného potom vyplýva, že ako žalobca tak aj žalovaný mali v konaní čiastočný úspech a preto bolo o nároku na trovy konania rozhodnuté podľa ust. § 255 ods. 2 CSP. Úspešnosť strán sporu je v pomere 58,51 % pre žalobcu a 41,49 % pre žalovaného, čo predstavuje čiastočný úspech žalobcu vo výške 17,02 %. Výška trov bude určená osobitným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie a to voči výroku I. a výroku III. podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP, keď podľa názoru žalovaného je žalobou uplatňovaný peňažný nárok premlčaný, nakoľko žalobca mohol žalovaného prvýkrát požiadať o splnenie dlhu 02.09.2010 a nie až 31.12.2010 a preto je potrebné na začiatok plynutia premlčacej doby považovať najneskôr deň 02.09.2010. Vzhľadom na to, že žalobca doručil žalobu na súd až dňa 04.10.2013 po uplynutí trojročnej premlčacej doby, je nárok žalobcu premlčaný v celom rozsahu. Keďže splatnosť čerpaného povoleného prečerpania neboli platne

medzi účastníkmi dojednané, nakoľko tiež súd nevyhodnotil, že nie sú riadnym spôsobom podpísané všeobecné zmluvné podmienky, potom musí platiť, že žalovaný bol povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal, resp. mohol požiadať (§ 563 OZ) a keďže podľa predloženého prehľadu transakcií na bežnom účte žalovaného žalobca nečerpá od 02.07.2010, mohol žalobca žalovaného vyzvať na plnenie už pred 31.12.2010 a žalovaný mal povinnosť prvý deň po takejto výzve plniť. Najneskôr v uvedený deň preto začala plynúť premlčacia doba práva žalobcu na zaplatenie čerpaného povoleného prečerpania, ktorá je podľa § 101 Občianskeho zákonníka trojročná a táto nepochybne do dňa 04.10.2013, kedy si žalobca návrhom podaným na súde uplatnil svoje právo na zaplatenie čerpaného povoleného prečerpania od žalovaného márne uplynulo. Súd týmto nesprávne skutkovo vec posúdil, potom prevzal tvrdenie žalobcu o aplikácii ustanovenia § 53 ods. 8 OZ, kde však súd prvej inštancie mal využiť legislatívu účinnú do 31.12.2010, nakoľko v súčasnosti je to v ustanovení § 53 ods. 9 OZ. Súd mal vyhodnotiť dojednanie o splatnosti pohľadávky banky upravené vo všeobecných zmluvných podmienkach ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatnú podľa § 53 ods. 1 a 4 OZ, navyše ak obchodné podmienky ČSOB neboli podpísané žalovaným. Taktiež uviedol, že ich objektívne treba považovať za neinkorporované do zmluvy, pretože niet platnej inkorporačnej doložky. Všeobecné obchodné podmienky ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiť prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. V predmetnej veci nie sú obchodné podmienky žalobcu podpísané žalovaným a podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka zákon vyžaduje podpis, ak je pre platnosť právneho úkonu predpokladaná písomná forma. Je toho názoru, že takúto netransparentnú inkorporačnú doložku je preto dôvodné označiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu netransparentnosti a preto neplatnú (§ 53 ods. 1 OZ). V tejto súvislosti dal do pozornosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 2 Cdo/245/2010. Na základe uvedeného preto považuje nárok žalobcu za premlčaný a žiada, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutej časti potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalobca sa ohľadne omeškania žalovaného stotožňuje s vyjadrením súdu prvej inštancie, ktorý v rozsudku uviedol, že pokiaľ sa žalovaný so zaplatením splátky po prvýkrát dostal do omeškania v mesiaci august 2010, veriteľ mal právo požiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania tejto splátky, teda v mesiaci november 2010. Žalobca v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ využil svoje zákonné právo a pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 31.12.2010, keďže dlžník nereagoval ani na poslednú výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 11.10.2010. Žalobca má za to, že žalobou uplatňovaný nárok zo dňa 04.10.2013 premlčaný podľa § 101 OZ a nasledujúce nie je. S poukazom na ustanovenie § 565 OZ uviedol, že nakoľko v prejednávanej veci žalobca platne využil svoje právo predčasne zosplatiť úver dňa 31.12.2010, nie je možné aplikovať ustanovenia o premlčaní na každú splatnú splátku jednotlivo, ale na zosplatený dlh ako celok. Ďalej žalobca uviedol, že žalovaný jasne vyhlásil súhlas s podmienkami ČSOB a to formou žiadosti žalovaného o poskytnutie povoleného prečerpania zo dňa 04.07.2006, v ktorej žalovaný vyhlásil, že súhlasí s podmienkami na povolené prečerpanie bežného účtu a s podmienkami ČSOB ktoré prevzal a oboznámil sa s nimi a taktiež vyhlásil, že berie na vedomie, že žiadosť a vyššie uvedené podmienky ČSOB v prípade akceptácie jeho žiadosti zo strany žalobcu sú súčasťou zmluvy. Ustanovenie § 273 Obchodného zákonníka umožňuje, aby bola časť obsahu zmluvy určená aj odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe a Občiansky zákonník neobsahuje normu, ktorá by bola svojim obsahom a účelom podobná tejto a pre spotrebiteľa priaznivejšia. Žalobca má za to, že žalovanému ako zmluvnej strane boli tieto obchodné podmienky v čase uzatvorenia známe, bol s nimi oboznámený, o čom svedčí jeho podpis na žiadosti o poskytnutie povoleného prečerpania a preto je potrebné tieto podmienky považovať za obsahovú súčasť zmluvy o úvere. Nie je možné preto súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by podmienky ČSOB pre poskytnutie povoleného prečerpania bežného účtu mali spĺňať náležitosti písomnej formy právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 40 ods. 3 OZ.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na

prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7C/114/2015 je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha od žalovaného zaplata sumy 6.364,- eur, úroku vo výške 18,9% ročne zo sumy 3.319,39 eur od 02.10.2013 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 3.319,39 eur od 02.10.2013 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.939,35 eur od 02.10.2013 do zaplata.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku I. rozhodnutia, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.723,91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.715,53 eur od 01.01.2011 do zaplata a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný v odvolaní namietal, že pohľadávka žalobcu je v celom rozsahu premlčaná, nakoľko medzi zmluvnými stranami nebola dohodnutá splatnosť jednotlivých splátok a preto mal žalovaný prvýkrát plniť až potom, čo bol vyzvaný žalobcom (§ 563 OZ) a to sa stalo 02.09.2010 a nie až 31.12.2010 a preto bolo potrebné za začiatok plynutia premlčacej doby považovať najneskôr deň 02.09.2010. Súd mal vyhodnotiť dojednanie o splatnosti pohľadávky banky upravené vo všeobecných zmluvných podmienkach ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatnú podľa § 53 ods. 1 a 4 OZ, keď navyše obchodné podmienky ČSOB neboli podpísané žalovaným. Taktiež uviedol, že ich objektívne treba považovať za neinkorporované do zmluvy, pretože niet platnej inkorporačnej doložky z dôvodu ich nepodpísania žalovaným.

9. Zo spisu vyplýva, že žalobou doručanou prvoinštančnému súdu dňa 04.10.2013 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 6.364,00 eur (istina, úrok z úveru, úrok z omeškania, poplatky) spolu s riadnym úrokom vo výške 18,90 % ročne z istiny vo výške 3.319,39 eur od 17.09.2013 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 8,50 % ročne z istiny vo výške 3.319,39 eur od 17.09.2013 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 1.939,35 eur (úroky z úveru a poplatky) od 17.09.2013 do zaplata ako aj povinnosť nahradiť mu trovy konania s tým, že ide o pohľadávku majúcu základ v záväzkovom vzťahu žalobcu a žalovaného založenom Zmluvou o bežnom účte a balíku služieb ČSOB pohoda plus, ku ktorému boli Zmluvou o povolenom prečerpaní k bežnému účtu poskytnuté finančné prostriedky formou povoleného prečerpania. Žalobou uplatnená istina vo výške 6.364,00 eur mala byť tvorená istinou úveru vo výške 3.139,39,- eur predstavujúcou nezaplatenú časť poskytnutého povoleného prečerpania finančných prostriedkov, nezaplatených riadnych úrokov vo výške 1.829,93 eur, ktoré boli účtované odo dňa prvého čerpania úveru až do dňa 16.9.2013, úrokov z omeškania vo výške 1.105,26 eur, ktoré boli počítané z nedoplatkov na splátkach, ktoré boli splatné k poslednému dňu kalendárneho mesiaca a poplatkov vo výške 109,42 eur za výzvy a upomienky.

10. Zo spisu ďalej vyplýva, že dňa 17.04.2009 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá Zmluva o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB pohoda plus, ktorej predmetom bolo zriadenie bežného účtu pre žalovaného (ďalej len „zmluva o bežnom účte“). V bode II. Zmluvy sa majiteľ účtu a ČSOB dohodli, že majiteľovi účtu bude vydaná platobná karta na základe uzavretej samostatnej zmluvy. V zmysle čl. IV. Povolené prečerpanie zmluvy o bežnom účte sa žalobca (banka) zaväzuje na základe žiadosti žalovaného (majiteľa účtu) vyhodnotiť možnosť poskytnutia povoleného prečerpania k účtu. V prípade splnenia stanovených podmienok žalobcu (banky) na poskytnutie povoleného prečerpania účtu žalobca (banka) uzatvorí so žalovaným (majiteľom účtu) Zmluvu o povolenom prečerpaní.

11. Zo žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 4.7.2006 vyplývajú osobné údaje a ostatné údaje žiadateľa - žalovaného, údaje o povolenom prečerpaní a vyhlásenia žalovaného. Z údajov o povolenom prečerpaní vyplýva, že žalovaný žiada žalobcu o poskytnutie finančných prostriedkov formou povoleného prečerpania bežného účtu do výšky 50.000 SKK, ktorú sumu na konci žiadosti zmenil na sumu 100000 SKK, s typom produktu - kontokorentný - štandardný, s typom úrokovej sadzby - štandard, s poplatkom za poskytnutie úveru- štandard, s dátumom otvorenia úverového účtu 4.7.2006. Žalovaný zároveň svojim

podpisom potvrdil, že si prečítal Obchodné podmienky ČSOB s ich ustanoveniami súhlasí a berie ich na vedomie.

12. Z obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu účinných od 01.11.2004 vyplýva, že čerpané peňažné prostriedky až do výšky úverového limitu sú úročené úrokovou sadzbou dohodnutou pri uzatváraní zmluvného vzťahu. V zmysle bodu 14 obchodných podmienok splácanie úveru sa uskutočňuje tým, ako majiteľ účtu nakladá s peňažnými prostriedkami na účte, t.j. pri prevode peňažných prostriedkov na účet je najskôr splácaný vyčerpaný úver. Úrok z peňažných prostriedkov čerpaných v rámci povoleného prečerpania je splatný na konci každého kalendárneho mesiaca.

13. Z oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania k žiadosti reg. č. 002210352R zo dňa 04.07.2006 vyplýva, že na základe žiadosti žalovaného, ktorou žiadal o poskytnutie peňažných prostriedkov formou povoleného prečerpania zo dňa 4.7.2006 došlo zo strany žalobcu k poskytnutiu povoleného prečerpania k účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX do výšky úverového limitu 100000 Sk. Úver môže byť čerpaný od 04.07.2006, účet povoleného prečerpania č. XXXXXXXXXXX/XXXX bol otvorený od 04.07.2006. Ku dňu otvorenia účtu povoleného prečerpania bola výška úrokovej sadzby 11,60 % ročne a sadzby úrokov z omeškania 15,00 % ročne. Ďalej bolo uvedené, že úroková sadzba je v tejto výške platná do doby, pokiaľ zmluvné strany nedohodnú inú sadzbu spôsobom podľa čl. IV, bodu 5 Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu, ktoré tvoria súčasť tejto zmluvy. Týmto oznámením bola medzi účastníkmi konania uzavretá Zmluva o povolenom prečerpaní č. 002210352R (ďalej len „zmluva o povolenom prečerpaní“). Toto oznámenie bolo dňa 4.7.2006 podpísané zástupcom veriteľa - ČSOB a.s. a žalovaný dňa 4.7.2006 potvrdil jeho prevzatie.

14. Z dôvodu neuhradenia úrokov, poplatkov a úrokov z omeškania vyplývajúcich zo Zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 4.7.2006 a to aj napriek niekoľkým písomným výzvam oznámil žalobca žalovanému, že ku dňu 31.12.2010 sa stáva celý jeho záväzok splatný a zároveň bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy 3.747,05 eur najneskôr do 15.1.2011. Toto oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 18.1.2011.

15. Aj vzhľadom na vnesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a s tým spojenú otázku splatnosti žalovanej pohľadávky sa odvolací súd zaoberal podstatnou odvolacou námietkou žalovaného a teda, či bola v predmetnej Zmluve o poskytnutí povoleného prečerpania platne dohodnutá inkorporačná doložka, na základe ktorej by sa neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy stali Všeobecné obchodné podmienky, ktoré riešili aj podmienky splatnosti povoleného prečerpania.

16. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že nedostatky Zmluvy o povolenom prečerpaní neboli zistené ani podľa ust. § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., pretože z listinných dôkazov je zrejmé, že spotrebiteľ/žalovaný najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy bol písomne informovaný o úverovom limite aj o ročnej úrokovej sadzbe platnej od doby, keď bola zmluva uzatvorená pretože uvedené náležitosti sú obsahom samotnej zmluvy o poskytnutí povoleného prečerpania a ďalšími podmienkami t.j. poplatkami platnými od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkami, za ktorých môže byť zmenená a doplnená o postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy bol spotrebiteľ oboznámený v rámci všeobecných podmienok poskytnutia povoleného prečerpania a sadzobníka poplatkov banky. O tom, že žalovaný bol uvedenými podmienkami oboznámený svedčí aj jeho podanie - odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom nesporne uviedol, že obchodné podmienky banky prevzal, jeho námietky smerovali iba voči ich formálnym náležitostiam, ktoré však súd, vzhľadom na formu úveru, považoval za irelevantné. Na základe uvedených skutočností súd konštatoval, že vznik a trvanie záväzkovo-právneho vzťahu medzi stranami sporu bolo nesporne preukázané. Tvrdenia žalovaného ohľadne neprijateľnosti obchodných podmienok pre ich formu boli taktiež vyvrátené, pretože právny úkon /zmluva/, vzhľadom na charakter úveru, je platný aj bez inkorporačnej doložky.

17. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zaviniť svojim procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a

obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

20. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

22. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil preskúmaný rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Tu je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd prvej inštancie totiž neuvádza podrobne právne posúdenie na základe čoho dospel k záveru, že Obchodné podmienky ČSOB sú neoddeliteľnou súčasťou predmetnej Zmluvy o povolenom prečerpaní úveru, keď len uvádza, že sám žalovaný potvrdil v podanom odpore proti platobnému rozkazu ich prevzatie a taktiež súd v rozhodnutí konštatoval, že vzhľadom na charakter úveru, je tento právny úkon platný aj bez inkorporačnej doložky. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci a uviesť z akého dôvodu považuje platnosť inkorporačnej doložky v prejednávanej veci za právne irelevantnú, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok tak nenaplnuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Súd prvej inštancie len stroho konštatuje, že predmetná zmluva o povolenom prečerpaní je platná aj bez inkorporačnej doložky avšak neuvádza, z čoho vyvodil tento právny názor, ako dôvodne namieta žalovaný v odvolaní. Tu je potrebné zdôrazniť, že rozsudok musí byť logický a zrozumiteľný, čo v preskúmanom prípade absentuje.

23. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu predstrel rozsiahlu právnu argumentáciu vo viacerých podaniach týkajúcu sa neplatnosti inkorporačnej doložky v prejednávanej veci, avšak súd prvej inštancie sa s týmito námietkami žalovaného nevysporiadal. Žalovaný argumentoval tým, že súd mal vyhodnotiť dojednanie o splatnosti pohľadávky banky upravené vo všeobecných zmluvných podmienkach ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatnú podľa § 53 ods. 1 a 4 OZ, keď navyše obchodné podmienky ČSOB neboli podpísané žalovaným. Z uvedeného dôvodu ich treba považovať za neinkorporované do zmluvy, pretože niet

platnej inkorporačnej doložky. Všeobecné obchodné podmienky ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiať prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. V predmetnej veci nie sú obchodné podmienky žalobcu podpísané žalovaným a podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka zákon vyžaduje podpis, ak je pre platnosť právneho úkonu predpokladaná písomná forma. Je toho názoru, že takúto netransparentnú inkorporačnú doložku je preto dôvodné označiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu netransparentnosti a preto neplatnú (§ 53 ods. 1 OZ). V tejto súvislosti dal do pozornosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 2 Cdo/245/2010. Súd prvej inštancie v odseku 30. svojho rozsudku len uvádza, že tvrdenia žalovaného ohľadne neprijateľnosti obchodných podmienok pre ich formu boli taktiež vyvrátené, pretože právny úkon /zmluva/, vzhľadom na charakter úveru, je platný aj bez inkorporačnej doložky a poukazuje tiež na skutočnosť, že žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu potvrdzuje prevzatie Obchodných podmienok.

24. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí venovať presvedčivému odôvodneniu svojho odlišného stanoviska pri výklade a aplikácii hmotného práva na daný prípad. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd môže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na predmetné podania žalovaného a neposkytol jej žiadnu repliku na ním predstreté právne otázky. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal podstatou právnej argumentácie žalovaného v súdenom spore.

25. Odôvodnenie rozsudku má byť stručné, jasné a výstižné, ktorú požiadavku nenapĺňa zdĺhavé opisovanie skutkových prednesov a vykonaných dôkazov, obsah ktorých je stranám sporu nepochybne známy z pojednávania uskutočnených vo veci. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitost' zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok nenapĺňuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti a závery prijaté súdom prvej inštancie dostatočne nerezultujú z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Takýmto postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní.

26. V dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorým bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, než tento napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušiť a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o nesprávnych skutkových zisteniach a o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných skutkových a právnych otázok, ani vady prvoinštančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmierneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

28. Nad rámec dôvodov na zrušenie napadnutého rozsudku však považuje odvolací súd za potrebné ešte uviesť:

29. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497 Obchodného zákonníka; ďalej len ObZ). Zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa (§ 708 ods. 1 ObZ). Na uzavretie

zmluvy sa vyžaduje písomná forma (§ 708 ods. 2 ObZ). Ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 710 ObZ). Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 3 ods. 2 Z.z. zákona o spotrebiteľských úveroch). Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.12.2009 (ďalej len „ZoSÚ“), zákon sa nevzťahuje ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6. Kreditnou kartou na účely tohto zákona sa rozumie platobná karta, ktorá umožňuje dlžníkovi prístup k peňažným prostriedkom čerpaným do výšky úverového limitu povoleného veriteľom a dohodnutého s dlžníkom. Z obsahu spisu nevyplýva skutočnosť, či žalovanému nebola vystavená platobná karta, tak ako je uvedené v bode II. Zmluvy o bežnom účte. Pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3) alebo, ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o a) úverovom limite, ak je stanovený, b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená, c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch (§ 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch). Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

30. Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“) predstavujú podmienky technického charakteru. Spotrebiteľ neočakáva, že vo VOP budú uvedené podstatné náležitosti zmluvy (výška uvereného limitu) či klauzuly na plnenie. Ďalej odvolací súd rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice, sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovo-právnom vzťahu.

31. Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia, je odvolací súd toho názoru, že pokiaľ ide o spotrebiteľský právny vzťah, nemožno podstatné náležitosti zmluvy dohodnúť vo všeobecných obchodných podmienkach. Treba akceptovať judikatúru súdov, že VOP sa stavajú súčasťou zmluvy len za predpokladu, že na nich odkazuje perfektná inkorporačná doložka, ktorá predstavuje akýsi adhézy mostík medzi zmluvou a VOP. Aj keby bola inkorporačná doložka v súlade s pravidlami morálky dostatočne transparentná, VOP sú netransparentné (neprijateľné), ak neobsahujú len technické vysvetľujúce klauzuly, ale aj klauzuly zaväzujúce spotrebiteľa na plnenie. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (na rozdiel od zmlúv obchodných) majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednanie, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. V tomto smere odvolací súd pripomína závery Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. I.ÚS 3512/11cit.: „Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky ve spotřebitelských smlouvách na rozdíl třeba od obchodních smluv mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu.“

32. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, výsledky vykonaného dokazovania komplexne

vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v Článku 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky (posúdenie ne/platnosti inkorporačnej doložky a z toho dôvodu aj posúdenie ne/platnosti celej Zmluvy o povolenom prečerpaní na bežnom účte a na to nadväzujúcu vznesenú námietku premĺčania uplatnenej pohľadávky), ako aj odvolacie argumenty odvolateľa (predostreté už v konaní pred súdom prvej inštancie), tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je tiež nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

33. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

34. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).